

Τα λόγια μιας τυφλής

Του ελληνοαμερικανού Ted Kapsalis

Το όνομά της χάνεται μέσα στα γκρίζα μαλλιά της, στην απέραντη αθυσίδα των χρόνων, και γίνεται σύμβολο σεβασμού κάθε απλοϊκής ψυχής, που στο πέρασμά της ο κάθε διαβάτης υποκλίνεται, χαιρετά, καθημερίζει και σεβαστικά της προσφέρει ένα σκαμνί για ξεκούραση.

Είναι μια αλήθεια, ένα γεγονός που το μαρτυρούν, 88 ολόκληρα χρόνια, δυο λαχταρισμένα μάτια που αν ακόμη δεν βλέπουν, δεν έχουν την δύναμη να σου χαρίσουν μια γλυκιά ματιά, εντούτοις, μες το σκοτάδι της κοιλιάσεως πετούν σπιθές φλόγας που σ' αγκαλιάζουν, σε τυλίγουν θερμά, και σε φιλούν στοργικά.

Το όνομα της είναι Μαρίτσα Νικόλη Κοηλιού. Είναι άγνωστη σε μένα, αλλιά την έχω πιάσει τόσο μέσα μου που την νοιώθω, την αισθάνομαι τόσο κοντά μου, που την ακούω να μου μιλά.

«Ω! Θεέ μου τι φρικτό, / Δυο μάτια χωρίς φως, / Πώς τριγυρνούσαν μες το μακελλειό / Ήταν να σωθεί, το ήθελε ο θεός.»

Αυτά λοιπόν τα μάτια χωρίς φως μου κέντρισαν μέσα την καρδιά μου, μου τσίμπησαν την ανάσα μου, δίδοντας θάρρος, σπληίζοντας το ηθικό μου, και με κάναν να φέρω σε φως τον πόνο, το κλάμα, την αγωνία και τον κατατρεγμό που έζησε ένας τυφλός άνθρωπος μέσα στην κόληση του βομβαρδισμού και το χαλάζι των σφαιρών, εις την άηλιότε πανέμορφη Κυθρεα, παράνυμφη της τραγικής Λευκωσίας.

Είναι ηρωίδα! Ναι, είναι και θα το διαλαλήσω στα άκρα του κόσμου να το μάθουν όλοι, πρέπει να το μάθουν, και αν αυτοί δεν χύσουν δάκρυα, τότε ας πάψει να υπάρχει ανθρώπινη ύπαρξις, αίσθημα αδελφού, αδελφής, μάνα, πατέρα, γειτόνου.

Δυο τυφλά ματιά, ένα κουρασμένο κορμί, που πάνω στην δύση της ζωής της έγερνε σιγά σιγά να βασιλέψει, να κοιμηθεί ίσως για πάντα, ξαφνικά τα μάτια της αγρύπνησαν, σαν να έβλεπαν φως πραγματικό, και μέσα στην τύφλα τους φωτογράφισαν κάθε αληθινή σκηνή, κάθε ήχο, κάθε βιασμό, κάθε παιδικό κλάμα.

«Πέφταν οι σφαίρες χαλασμός, / Οι βόμβες χωρίς τέλος, / Η Κύπρος γινόταν θάνατος, / Μες το θερμό το θέρος.»

Ναι, την κάναν μέρα, και μες στο φως της δυο μαύρα μάτια τρικυλιούσαν δω και κει, από γωνιά σε γωνιά, σκαλί σε σκαλί, ζητώντας ένα χέρι να την τραβήξει έξω από του καπνούς, πιο πέρα στον καθαρό αέρα, στην ελεύθερη γη.

Που ήταν το χέρι; Ποιος της το έδωσε; Ποιος; Ποιος; Κανείς!

24.3.07